

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3578/02
17.11.2004. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Милене Саватић, председника већа, Јелене Ивановић и Снежане Живковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Миленом Петровић, записничарем, у управном спору по тужби тужиоца "С" АД у стечају, коју заступа стечајни управник Агенција, против решења РУЈП Републике Србије – Центар Београд, Београд, Саве Машковића - IV-02. бр. 436-40/2002 од 21.08.2002. године, у пореском предмету, у нејавној седници већа одржаној дана 17.11.2004. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Републичке управе јавних прихода – Одељење за утврђивање и наплату јавних прихода Палилула број 436-2/1 од 19.04.2002. године којим је тужиоцу за 2002. годину утврђен порез на имовину – пословну зграду у ... у износу од 60.722,86 динара.

У тужби којом је покренуо управни спор тужилац наводи да је погрешно примењен закон на његову штету, јер у поступку који је претходио доношењу оспореног решења нису поштована правила поступка, да је чињенично стање погрешно утврђено и да је из погрешно утврђених чињеница изведен неправилан закључак. Сматра да тужилац као правно лице у стечају није више у обавези да плаћа порез на имовину, јер је отварањем стечајног поступка образована стечајна маса у коју улази сва имовина тужиоца као стечајног дужника. На Агенцију пренета су сва права коришћења и располагања имовином тужиоца, па како је Агенција државни орган који користи ову имовину, то не постоји основ за плаћање утврђене пореске обавезе по члану 12. став 1. Закона о порезу на имовину ("Службени гласник РС", 26/01). Погрешно су примењени и чланови 4. и 8. истог Закона, па је предложио да се тужба уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима наведеним у оспореном решењу.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и разматрања списка предмета, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је неоснована.

Из списка произилази да је над тужиоцем отворен стечајни поступак решењем Трговинског суда у Београду III – Ст. 8271/01 од 10.10.2001. године, а да је након тога првостепеним решењем утврђена обавеза плаћања пореза на имовину тужиоцу. Према одредби члана 4. Закона о порезима на имовину ("Сл. гласник РС" број 26/2001) обвезник плаћања пореза на имовину је правно и физичко лице које је ималац свих права на непокретностима које се налазе на територији Републике Србије, док је чланом 8. одређено шта представља основицу пореза на имовину када је обвезник правно лице. Тужилац је титулар права својине на пословној згради без обзира што је од ... године под стечајем и она представља и даље његову имовину која је под посебним режимом због отварања стечаја и заштите права поверилаца. Агенција је по члану 12-а) Закона о агенцији за осигурање депозита, санацију, стечај и ликвидацију ("Службени лист СФРЈ", 84/89, 63/90, 20/91 и "Службени лист СРЈ", 53/01), само стечајни управник тужиоца. По члану 20. Закона о санацији, стечају и ликвидацији банака ("Службени лист СФРЈ", 84/89, 63/90 и "Службени лист СРЈ" 37/93, 26/95 и 28/96) предвиђено је да на стечајни поступак банке у стечају, ако овим законом није другачије одређено, примењују се одредбе Савезног закона којим се уређује стечај изузев одредаба којим је уређено принудно поравнање. По члану 60. став 1. и 2. Закона о принудном поравнању, стечају и ликвидацији ("Службени лист СФРЈ", 84/89 и "Службени лист СРЈ" 37/93 и 28/96) предвиђено је да стечајни управник врши права и дужности органа управљања дужника сходно потребама стечајног поступка ако овим законом није другачије одређено и руководи пословима дужника и заступа дужника. Ово значи да имовина тужиоца није прешла у државну својину коју користи државни орган или организација (Агенција), што би искључивало пореске обавезе тужиоца као ранијег власника, већ је тужилац и даље власник пословне зграде, а Агенција само обавља дужност стечајног управника у оквиру законом датих овлашћења.

Имајући у виду наведено, Врховни суд Србије је нашао да је другостепени орган правилно одлучио када је одбио жалбу тужиоца на првостепено решење, јер је оно поштовање правила поступка при

одне жалбу тужиоца на првостепено решење, јер је оно донето уз поштовање правила поступка, при чему је чињенично стање правилно утврђено а из утврђених чињеница је изведен правилан закључак. Наводима тужбе се не доводи у сумњу правилност оспореног решења и то како у погледу утицаја чињенице настанка стечаја на обавезу плаћања пореске обавезе тужиоца, тако ни у погледу примене члана 4. и 8. Закона о порезу на имовину ("Службени гласник РС", 26/01), јер је чланом 8. у ставу 1. ипак одређен начин формирања основице за утврђење пореза на имовину када је у питању обвезник који је правно лице, како то правилно закључује другостепени орган.

Како оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је применом одредаба члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96), тужбу одбио и одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 17.11.2004. године, У. 3578/02

Председник већа-судија,

Милена Саватић, с.р.

Записничар,

Милена Петровић, с.р.

За тачност отправка

дц